Dissabte 2 de Pasqua

Text de l'Evangeli (*Jn* 6,16-21): (...) I havent remat, doncs, uns vint-i-cinc o trenta estadis, veuen Jesús caminant sobre el mar i que s'apropava a la barca, i tingueren por. Però ell els digué: «Soc jo, no tingueu por!» (...).

Joan 6: context general (la comparació entre Moisès i Jesús)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, entre la multiplicació dels pans i el discurs eucarístic a la Sinagoga de Cafarnaüm, té lloc l'escena de Jesucrist caminant sobre les aigües. Un esdeveniment oportú per a introduir el context fonamental del capítol 6 de san Joan: la comparació entre Moisès i Jesús. El primer —pel poder de Déu— dividí les aigües del mar per tal de travessar-lo tot trepitjant el terra; Jesús, simplement, camina sobre les aigües. Ell és el "Jo sóc".

El Crist és el Moisès definitiu i més gran, el "profeta" qui Moisès anuncià a les portes de la terra santa. Tenint, doncs, a Moisès com a rerefons, apareixen els requisits que havia de tenir Jesús: mentre que Moisès feu brollar aigua de la roca, Jesús és la font d'aigua viva; mentre que Moisès havia regalat el manà —el pa del cel—, Jesús és Ell mateix el Pa Viu baixat del cel.

—Moisès parlà amb Déu «com un home parla amb el seu amic» (Ex 33,11), malgrat que solament li veié "l'espatlla"... Sols qui és Déu, veu Déu: Jesús.

Déu, autor i senyor de la naturalesa

P. Luis PERALTA Hidalgo SDB
(Lisboa, Portugal)

Avui, després del compartir els pans amb la multitud, veiem Jesús retirar-se a la muntanya. Al capvespre, els deixebles baixen a la vora del mar i pugen a una barca, tot retornant a Cafarnaüm. La navegació, en la foscor, enfrontant-se amb el mar agitat, simbolitza la inseguretat dels homes en l'absència de Déu. Bo i caminant sobre les aigües, s'apropa a nosaltres i ens porta la pau.

Amb aquest i altres signes (apaivagà una tempesta tot manant al mar que "callés"), Jesucrist ens deixà senyals inequívocs de la seva divinitat i del seu senyorejament davant la naturalesa. Ell és el Fill etern de Déu, per qui tot fou fet, i nosaltres som part de la naturalesa creada. Gràcies al do de la llibertat,

participem d'una manera privilegiada (la cultura) de la creativitat divina. Hem de reconèixer el nostre deute davant Déu per haver-nos privilegiat amb una naturalesa tan perfecta.

—Pare, enmig de les tempestes, feu-me comprendre que el Ressuscitat camina amb mi, tot motivant-me a romandre ferm en el camí traçat per Ell.